

Dürüstmüüz

– Kamile Özdem · 02 Temmuz 2019

DÜRÜST MÜYÜZ?

Herkes kendini dürüst görür öyle değil mi? Fakat bir çok kişi dürüstlüğün ne olduğunu bilmez. Bundan yıllar önce bir dernekte biri üye olmuştu. Derneğe giriş sebebi; insanlara yararlı olmak ve elinde gelen ne varsa yapmak istemişti. Bilhasa kadınlar için projeler sunmuştu. Dernekte aktif biri olarak çalışıyor ve her hafta toplantılarını kaçırmadan katılıyordu. Taki bir gün dernek başkanını birileri yolda çıkarana kadar.

Kadın, dernekte bulunan herkesi bir gün evine davet etmişti. Yemekler yenilmiş, çaylar içilmişti. Dernek adına çok güzel bir davranışta bulunmuştu. Her pazartesi günü normal haftalık toplantıları vardı. Ayrıca pazartesi günü bir toplantısı daha olacaktı. Fakat ikinci toplantının saatini belirlememişlerdi. Pazartesi günü gelip çıktığında erken saatlerde bir haber gelmeyince normal haftalık toplantı saatinde derneğe gitmişti. Derneğe gider gitmez başkanın kendisini azarlaması ve ağzından çıkanın kulağının duymadığını görünce yalnızca susmuş ve başkanın konuşmasının bitmesini beklemişti.

Başkanın kızması da neymiş? "Nasıl sabah toplantıya gelmemişsin."

Kadın başkana dönüp "Siz saat kaçta toplantı yapacağınızı söylemediniz ki " demiş.

Başkan: "Nasıl ben söylemedi mi hanımlar!" demiş. Hanımlarda başkandan taraf konuşacaklar ki bir yerlerde tutunsunlar..

Hanımlardan bir kaç: "Evet başkan on buçukta toplantının olacağını söylemişti." Demişler.

Kadın: "Biraz dürüst olalım arkadaşlar lütfen. Başkan söylemiş olsaydı ben muhakak o satte gelirdim."

Demiş. Ve o günden sonra kadın dernekten ayrılmıştı.

Dernek başkanı, bir gün şöyle bir yazı yazmış. " Dürüstlük; çok güzel bir manzaranın önünü kapatan dev ve çirkin bir ağaca benzer." Demiş. Bu yazıyı okuyan kadın çok üzölmüştü. Arada tam dört yıl geçmişti. Bir gün kadının kitap imza günü olur. Kitaplarını imzalarken biri başının üstünde durmuş " Handan Hanım bir Kitabınızda bize imzalar mısınız?" Demiş. Başını kitaptan kaldırıp baktığın da karşısında yıllar önce aynı dernekte çalıştığı dernek başkanı hanımefendi duruyordu.

Başkan: " Size karşı çok mahçubum. Size çok haksızlık yaptığımı biliyorum. Gençliğime ve cahilliğime verin. Bazı insanların galyanına geldim. Sizden çok özür diliyorum." Demez mi? Tabii ki affetmek Allah'a mahsustur. Yazar olan kadın bunu af eder. Ve imzalı kitabından birini kendisine verir. Evet, dürüst insanları çok güzel bir manzaranın önünü kapatan dev ve çirkin bir ağaca benzetmişlerdi. Fakat bilmiyordu ki o manzaranın önünü kapatan dürüstlük değildi. O güzel manzaranın önünü kapatan kendini dev aynasında gören ta kendisiydi.

Allah'a emanet olun./ Kamile Özdemir